

ROMÂNIA
 CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
 SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 17800/3/2018

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI	
DIRECȚIA JURIDIC	
28. FEB. 2020	
INTRARE	NR. 1434H
IESIRE	

ÎN CHEIERE
 ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 18.11.2019
 CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
 PREȘEDINTE: ROXANA ANDRIESCU
 JUDECĂTOR : LAURA MARINA ANDREI
 JUDECĂTOR : EMILIAN CONSTANTIN MEIU
 GREFIER: ANDREEA ECATERINA CASANGIU

R. Ionescu

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de recurenții-reclamanți și **BTS CONSTRUCT INT** împotriva sentinței civile nr. 8528/18.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 17800/3/2018, în contradictoriu cu intimații-pârâți **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL** având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns recurenții reclamanți, prin avocat, intimatul pârât Consiliul General al Municipiului București, prin consilier juridic, lipsind intimatul pârât Municipiul București.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a expus referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Curtea pune în discuția părților excepția nulității recursului invocată de intimatul pârât Consiliul General al Municipiului București.

Intimatul pârât Consiliul General al Municipiului București, prin consilier juridic, a solicitat admiterea excepției nulității recursului, a arătat că motivele invocate sunt simple motive de fapt, reluate din cererea de chemare în judecată.

Recurenții reclamanți, prin apărător, a solicitat respingerea excepției nulității cererii de recurs întrucât motivul de casare în baza căruia s-a formulat cererea de recurs este reglementat de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod proc. civ. Acest aspect poate fi observat chiar din cuprinsul cererii de recurs. Pentru a se pune în discuție nulitatea cererii de recurs ar fi trebui să existe o imposibilitate de încadrare a criticilor formulate în motivele de nelegalitate prevăzute la art. 488 alin. 1 pct. 8 Cpd proc. civ.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat. Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra fondului cererii de recurs.

Recurenții reclamanți, prin apărător, relativ la prezumția legală a lucrului judecat învederează că problema juridică a mai fost pusă în discuție și în cadrul altor litigii cu același obiect. A invocat efectele pozitive ale lucrului judecat care nu presupune tripla identitate de obiect, părți și cauză fiind suficient ca între pricini să fie adusă în discuție aceeași problemă litigioasă, preîntâmpinându-se astfel pronunțarea unor soluții diferite. A invocat dispozițiile art. 431 alin. 2 Cod proc. civ. care statuează asupra faptului că oricare dintre părți poate opune lucrul anterior judecat într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă. Având în vedere considerentele celorlalte hotărâri, arată că le va depune cu titlu de practică judiciară odată cu concluziile scrise, care a determinat anularea parțială a PUG-ului a fost includerea terenului litigios în zona spațiilor verzi s-a făcut fără o justificare legală, s-a adus atingere dreptului de proprietate asupra bunului.

Recurenții reclamanți, prin apărător, relativ la aplicarea prioritara a reglementarilor internationale referitor la drepturile fundamentale ale omului, a aratat ca prin includerea imobilului in subzona V1A s-a realizat cu o ingradire excesiva a prerogativelor dreptului de proprietate ceea ce echivaleaza cu o expropriere de fapt incalcandu-se art. 1 din Primul Protocol la CEDO. Curtea Europeana a Drepturilor Omului a statuat ca exista expropriere de fapt de fiecare data cand diversele masuri ale autoritatilor statale au ca rezultat lipsirea titularului dreptului de proprietate de exercitarea atributelor dreptului sau. Ințelege sa invoce prevalenta textelor din Convenția Europeană a Drepturilor Omului pentru inlaturarea de la aplicare total sau partial a unor texte din legislatia romaneasca care intra in conflict cu norma din Convenție. A solicitat admiterea cererii de recurs, casarea sentinței civile recurate și anulara partială a PUG privind încadrarea imobilului situat în București. Intrarea Urcusului nr. 34, lot. 1, Sector 4, aflat în proprietatea recurenților reclamanți și obligă intimata la adoptarea unei hotărâri prin care să încadreze urbanistic terenul.

Cu cheltuieli de judecată. Cheltuielile de judecată constând în onorariul de avocat le solicită pe cale separată.

Intimatul pârât Consiliul General al Municipiului București, prin consilier juridic, a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea sentinței civile ca legală și temeinică. Precizează că nu există o încălcare a dreptului de proprietate prin încadrarea terenului în zona V1A și recurențele își pot exercita dreptul de proprietate în mod legal. Dreptul de proprietate nu este un drept absolut fiind afectat de restricțiile prevăzute de lege, respectiv funcțiunile prevăzute pentru zona V1A. Autorii recurențelor nu s-au considerat vătămați la momentul restituirii terenului în anul 2003 deși cunoșteau încadrarea terenului. Se observă o lipsă de diligență a recurențelor anterior dobândirii dreptului de proprietate prin neefectuarea demersurilor de a afla regimul juridic al terenului. S-au efectuat cercetări doar la Cartea funciară și nu prin solicitarea unui extras urbanistic pentru a vedea regimul juridic al terenului din punct de vedere urbanistic. Nu apreciază că există o încălcare sau suprimare a dreptului de proprietate ci o lipsă de diligență din partea recurențelor. Solicită respingerea cererii de recurs.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 02.12.2019.

Pronunțată în ședință publică, azi, 18.11.2019.

Președinte,
Roxana Andriescu

Judecător,
Laura Marina Andrei

Judecător,
Emilian Constantin Meiu

Grefier,
Andreea Ecaterina Casangiu

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 17800/3/2018

ÎNCHEIERE
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 02.12.2019
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE: ROXANA ANDRIESCU
JUDECĂTOR : LAURA MARINA ANDREI
JUDECĂTOR : EMILIAN CONSTANTIN MEIU
GREFIER: ANDREEA ECATERINA CASANGIU

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de recurenții-reclamanți [REDACTED] și **BTS CONSTRUCT INT** împotriva sentinței civile nr. 8528/18.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 17800/3/2018, în contradictoriu cu intimații-pârâți **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL** având ca obiect „*anulare act administrativ*”.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 09.12.2019.
Pronunțată în ședință publică, azi, 02.12.2019.

Președinte,
Roxana Andriescu

Judecător,
Laura Marina Andrei

Judecător,
Emilian Constantin Meiu

Grefier,
Andreea Ecaterina Casangiu

ECLI:RO:CABUC:2019:178.001480

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. 17800/3/2018

PRIMĂRIA MUNICIPIULUI BUCUREȘTI DIRECȚIA JURIDIC
28. FEB. 2020
INTRARE IESIRE NR. 1435H

DECIZIA CIVILĂ NR. 1480
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 09.12.2019
CURTEA CONSTITUITĂ DIN:
PREȘEDINTE: ROXANA ANDRIESCU
JUDECĂTOR : LAURA MARINA ANDREI
JUDECĂTOR : EMILIAN CONSTANTIN MEIU
GREFIER: ANDREEA ECATERINA CASANGIU

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de recurenții-reclamanți [REDACTAT] și **BTS CONSTRUCT INT** împotriva sentinței civile nr. 8528/18.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 17800/3/2018, în contradictoriu cu intimații-pârâți **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** și **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL** având ca obiect „*anulare act administrativ*”.

Dezbaterile pe fondul cererii de recurs au avut loc în ședința publică din data de 18.11.2019, fiind consemnate în încheierea de ședința publică de la acea dată, parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea succesiv la data de 02.12.2019 și la data de 09.12.2019, când în aceeași compunere a hotărât după cum urmează:

CURTEA

Deliberând asupra cererii de recurs de față, reține următoarele :

1. Sentința instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 8528/ 18.12.2018 Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Municipiul București. A respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții [REDACTAT] și **BTS CONSTRUCT INT SRL** în contradictoriu cu pârâții **CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI** și **MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL**.

Pentru a dispune astfel, Tribunalul a reținut următoarele:

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Municipiul București, tribunalul o apreciază neîntemeiată.

În cauză, s-a solicitat anularea unei hotărâri adoptate de Consiliul Municipiului București în exercitarea uneia dintre competențele conferite prin Legea nr. 215/2001, dar și cheltuieli de judecată astfel că față de capătul de cerere privind obligarea la plata unei sume de bani, Municipiul București are calitate procesuală pasivă în calitate de entitate care deține un patrimoniu în măsura să garanteze îndeplinirea obligațiilor care vor fi stabilite de instanță.

În fapt, prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 269/2000 s-a aprobat Planul Urbanistic General al Municipiului București împreună cu studiile de fundamentare, pe o perioadă de valabilitate de 10 ani. Prin Hotărârile Consiliului General al Municipiului București nr. 324/17.11.2010, 241/20.12.2011, 232/19.12.2012, 224/15.12.2015 s-a aprobat, în mod succesiv, prelungirea Planului Urbanistic General al Municipiului București, până la data de 30.12.2018.

Reclamanții susțin că potrivit Hotărârii Consiliului General al Municipiului București nr. 269/2000 s-a aprobat Planul Urbanistic General al Municipiului București imobilului-teren liber de construcții, în suprafața de 3.319 mp, intabulat în categoria de folosința curții-construcții, situat în Mun. București, Sector 4, Str. Intrarea Urcușului nr. 34, lot 1 (fosta Calea Piscul nr. 103), având nr. cadastral 228210, înscris în Cartea Funciara nr. 228210 a Mun. București Sector 4, și rezultat prin alipirea a două loturi, respectiv suprafața de 1788 mp — proprietatea reclamanților [REDACTED] (deține 53,88% din suprafața totală) și suprafața de 1.531 mp - proprietatea BTS Construct INT SRL (deține 46,12% din suprafața totală), este încadrat în subzona VI-a, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice.

Potrivit certificatului de urbanism pentru imobilul — teren liber de construcții situat în Mun. București, Intrarea Urcușului nr. 34, Sector 4, în scop informativ nr. 21/68.319 din 09.01.2018 emis de Primăria Sectorului 4 București la rubricile Regimul Economic și Regimul Tehnic, s-a consemnat ca folosința actuală a terenului este pentru parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice, imobilul fiind cuprins în zona fiscală de tip „A” a Mun. București. În conformitate cu prevederile Regulamentului Local de Urbanism (R.L.U.) aferent Planului Urbanistic General (P.U.G.) al Mun. București aprobat prin HCGMB nr. 269/2000, cu valabilitate prelungită prin HCGMB nr. 324/2010, nr. 241/2011, nr. 232/2012 și 224/2015, imobilul se află în subzona VI-a, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri și fasii plantate publice.

Referitor la motivul de nelegalitate al HCGMB nr. 269/2000 reprezentat de lipsa avizelor conforme ale OFICIULUI DE CADASTRU, GEODEZIE ȘI CARTOGRAFIE AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și ale OFICIULUI DE CADASTRU AGRICOL ȘI ORGANIZAREA TERITORIULUI AGRICOL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI, tribunalul îl apreciază neîntemeiat.

Potrivit art. 5 din Ordinul nr. 13/1999 pentru aprobarea reglementării tehnice Ghid privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general, indicativ GP038/99 avizul unic al consiliului județean - reprezentat de comisia tehnică de urbanism și amenajarea teritoriului, constituită prin hotărâre a consiliului județean, precum și celelalte avize/acorduri prevăzute în ghidul menționat la art. 1 se emit atât pentru planul urbanistic general propriu-zis, cât și pentru planul urbanistic general preliminar.

Din reglementările art. 1 ale Ghidului privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general, indicativ GP038/99, tribunalul reține caracterul consultativ al avizelor asupra P.U.G., ceea ce înseamnă obligația solicitării acestora, dar nu și obligația de a se ține cont de conținutul acestora, iar adoptarea PUG fără a se solicita și obține avizele respective determină anularea actului emis. Astfel, sancțiunea anulării intervine nu pentru că actul respectiv a fost emis fără să se țină seama de cuprinsul avizului, ci pentru că nu s-a solicitat avizul, conform legii. Caracterul consultativ al avizelor rezultă și din

reglementarea din art. 1 din ghidul menționat potrivit căreia "în situația neprimirii de către beneficiar, în termen de 30 de zile de data depunerii documentațiilor, a avizelor/acordurilor solicitate, PUG se consideră avizat pentru domeniul cea făcut obiectul cererii de aviz/acord", ceea ce întărește ideea ca nu are relevanță pentru adoptarea PUG conținutul avizului, cât timp PUG poate fi adoptat după expirarea termenului de 30 de zile de la data solicitării avizelor.

Prin urmare, având în vedere că avizele emise de OFICIUL DE CADASTRU, GEODEZIE ȘI CARTOGRAFIE AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și ale OFICIULUI DE CADASTRU AGRICOL ȘI ORGANIZAREA TERITORIULUI AGRICOL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI au natura juridică de avize consultative și nu avize conforme, adoptarea H.C.G.M.B. nr. 269/2000 cu ignorarea conținutului acestora nu atrage sancțiunea anulării H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

De asemenea, nerespectarea prevederilor de la pct. 1.4 din cap. 1 ale Ghidului privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general este invocată cu titlu general, nefiind identificate studiile de specialitate care ar fi fost determinante pentru adoptarea H.C.G.M.B. nr. 269/2000 și a căror nerespectare să justifice anularea actului. Mai mult, prevederile de la pct. 1.4 din cap. 1 ale Ghidului privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general stabilesc cu titlu de recomandare pașii care trebuie urmați în elaborarea PUG, astfel că nerespectarea studiilor de specialitate ar atrage anularea hotărârii atacate numai în măsura în care s-ar prevedea obligativitatea anumitor studii printr-o prevedere legală, iar în cauza de față, reclamantii nu au indicat nicio prevedere legală încălcată de emitentul actului.

În plus, tribunalul apreciază că nerespectarea condițiilor de formă invocate de reclamantii nu poate atrage doar anularea parțială a actului administrativ, viciul de nelegalitate fiind esențial prin natura sa și în lipsa acestuia actul administrativ nu s-ar fi emis. Anularea în parte a H.C.G.M.B. nr. 269/2000 nu echivalează cu suprimarea și invalidarea unei prevederi juridice (articol anume) din hotărârea atacată, ci cu însăși reconfigurarea administrativă și urbanistică a unei zone.

Toate celelalte aspecte invocate de reclamantii cu privire la nelegalitate HCGMB nr. 269/2000 vizează fapte juridice intervenite ulterior emiterii actului administrativ contestat, care nu privesc legalitatea actului administrativ contestat și nu pot constitui cauze de anulare, luând în considerare faptul că legalitatea unui act administrativ se examinează în funcție de condițiile de validitate prevăzute de reglementările cuprinse în actele normative care erau în vigoare la momentul emiterii actului.

Astfel, tribunalul apreciază că legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 a intrat în vigoare la data de 14.02.2001, iar stabilirea de către Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară București BCPI Sector 4 a categoriei de folosință a imobilului "curți și construcții" s-a realizat în anul 2016 când s-a înființat cartea funciară a imobilului în cauză, astfel cum rezultă din extrasul de carte funciară pentru informare nr.261/05.01.2018 fila 32, vol. 1 din dosar, ulterior emiterii HCGMB nr. 269/200, astfel că legalitatea HCGMB nr. 269/2000 nu poate fi analizată din perspectiva Legii nr. 10/2001 și a mențiunilor existente în evidența Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară București BCPI Sector 4.

Pe de altă parte, dacă s-ar reține că împrejurările ulterioare emiterii HCGMB nr. 269/2000 ar fi în măsură să atragă anularea actului administrativ contestat, tribunalul apreciază că împrejurările de fapt și de drept invocate de reclamantii, ulterioare emiterii HCGMB nr. 269/2000 sunt neîntemeiate.

Astfel cum rezultă din certificatul de urbanism nr. 21/68.319 din 09.01.2018 emis de Primăria Sectorului 4 București, terenul, proprietatea reclamantilor este edificabilă în regim juridic privat, cu condiția respectării documentațiilor de urbanism aprobate, respectiv a Regulamentului Local de Urbanism aferent Planului Urbanistic General al Municipiului

București, aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 269/2000 privitor la regimul economic și regimul tehnic care restrânge folosința terenului la parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate și impune utilizări condiționate, fără a suprima în totalitate atributele dreptului de proprietate. Mai mult, din regimul tehnic al imobilului, nu se poate reține că utilizările admise presupun folosință gratuită și prin urmare, ar exclude dreptul reclamanților de a culege fructele civile în urma utilizării terenului conform PUG sau că terenul este neconstruibil, în condițiile în care se pot realiza anumite tipuri de construcții.

De asemenea, tribunalul apreciază că situația reclamanților nu echivalează cu o expropriere de fapt fără justă și prealabilă despăgubire, cât timp intervenția statului prin emiterea HCGMB nr. 269/2000 a fost anterioară dobândirii dreptului de proprietate de către reclamanți și restituirii în natură potrivit legii nr. 10/2001 vânzătorului inițial. Astfel, restrângerea exercitării dreptului de proprietate al reclamanților nu are cauza directă intervenția legislativă, ci fapta vânzătorului care a înstrăinat un teren afectat de un interes public, iar în acest context din punctul de vedere la prevederilor art. 1 din Protocolul 1 al CEDO, statul nu și-a încălcat nicio obligație față de reclamanți.

Restituirea în natură în baza legii speciale de reparație, respectiv Legii nr. 10/2001 a unui teren cu un regim economic și tehnic afectat de un interes public (parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate) care ar putea fi asimilabilă unei exproprieri pentru utilitate publică, ar fi încălcat dreptul de proprietate al beneficiarilor dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Municipiului București și nu al reclamanților care au cumpărat imobilul afectat de un interes public, astfel că doar proprietarii inițiali ar fi fost îndreptățiți la o eventuală despăgubire din partea statului în baza procedurilor reglementate de legile ce guvernează exproprierea și nu succesori cu titlu particular ai acestora, precum reclamanții. Cum beneficiarii dispoziției nr. 917/27.03.2003 nu au contestat afectarea imobilului restituit, regimul imobilului s-a consolidat în forma în care s-a dispus restituirea imobilului, reclamanții dobândind imobilul cu regimul juridic existent la data la care s-a dispus restituirea.

Mai mult, din actele dosarului nu rezultă că beneficiarii dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Municipiului București privind restituirea în baza legii nr. 10/2001 nu ar fi cunoscut situația juridică concretă a terenului, respectiv afectarea de interes public.

Totodată, tribunalul apreciază că legea nr. 10/2001 nu instituie un anumit regim juridic și nici nu schimbă regimul juridic al terenurilor existente la data intrării acesteia în vigoare, ci doar reglementează modalitățile de reparare în cazul preluărilor abuzive produse în intervalul 6 martie 1945-22 decembrie 1989.

Clasificarea zonelor urbanistice reprezintă un atribut al autorităților publice care sunt abilitate să aprecieze oportunitatea funcțiunii dominante a fiecărei zone, ținând însă cont de proprietățile private sau publice care urmează a fi afectate, iar din actele dosarului, se poate aprecia că la momentul emiterii HCGMB nr. 269/2000 nu a constituit nicio ingerință în folosirea proprietății vreunei persoane și nu a afectat dreptul de proprietate al reclamanților.

Prin răspunsul la întâmpinare reclamanții au arătat că nu contestă distincția termenilor juridici de "categorie de folosință" și „încadrare/reglementare situație urbanistică”, astfel că sunt pe deplin de acord cu argumentele emitentului actului contestat menționate în susținerea acestei distincții, însă că din punctul de vedere al exigențelor art. 1 din Protocolul 1 al CEDO. După cum s-a analizat mai sus, în situația reclamanților, art. 1, Protocolul 1 al CEDO nu este aplicabil, cât timp privarea de proprietate invocată de reclamanți nu s-a realizat prin intervenția organelor statelor, ci ca urmare a faptului că reclamanții au dobândit de la un particular, un imobil cu un regim economic și tehnic special.

În aceste condiții, vătămarea dreptului de proprietate pretinsă de reclamanți nu este de natura a justifica soluția de anulare a HCGMB nr. 269/2000, nefiind produsă de prevederile planului urbanistic general aprobat.

Pentru aceste considerente, tribunalul va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Fiind în culpă, procesuală, reclamantii vor suporta cheltuielile de judecată, cererea de chemare în judecată sub acest aspect urmând a fi respinsă de asemenea ca neîntemeiată.

2. Recursul formulat în cauză

Împotriva acestei sentințe, au declarat recurs [redacted] și BTS CONSTRUCTINT SRL, solicitând:

Casarea Sentinței civile recurate, și în consecința:

- Anularea parțială a PUG-Municipiul București aprobat prin HCGMB nr. 269/2000, privind încadrarea imobilului-teren liber de construcții, în suprafața de 3.319 mp, intabulat în categoria de folosința curți-construcții, situat în Mun. București, Sector 4, Str. Intrarea Urcușului nr. 34, lot 1 (fosta Calea Piscul nr. 103), având nr. cadastral 228210, înscris în Cartea Funciara nr. 228210 a Mim. București Sector 4, și rezultat prin alipirea a două loturi, respectiv suprafața de 1788 mp - proprietatea soților [redacted] (dețin 53,88% din suprafața totală) și suprafața de 1.531 mp - proprietatea BTS Construct INT SRL (deține 46,12% din suprafața totală), în subzona Via, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice;

- Obligarea CGMB la adoptarea unei hotărâri prin care să încadreze urbanistic terenul proprietatea reclamantilor;

În conformitate cu dispoz. art. 453 alin. 1 C.pr.civ., solicită obligarea Municipiului București - prin Primar General la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu atât în fond cât și în recurs.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurentul a arătat că:

Problema de drept din prezenta cauza a mai fost dezbătută și în cadrul altor dosare, precum în dosarul nr. 48764/3/2012 soluționat definitiv prin Decizia civilă nr. 8132/05.11.2014 pronunțată de Curtea de apel București, dosarul nr. 12953/3/2015 soluționat definitiv prin Decizia civilă nr. 617/13.02.2017 pronunțată de Curtea de Apel București; dosarul nr. 22740/3/2016 soluționat definitiv de către aceeași instanța prin Decizia civilă nr. 2829/14.05.2018.

În aceste cauze s-a stabilit faptul că nu s-ar fi efectuat asemenea studii de specialitate care să stea la baza elaborării actului administrativ contestat.

„Conform punctului 1.4 din Cap. I „Generalități”, „Elaborarea unui PUG (...) impune: (...) o documentare temeinică, atât pe teren, cât și în bazele de date (...) fundamentarea reglementarilor pe baza concluziilor studiilor de specialitate.”

În anexa la HCGMB nr. 269/2000, care a aprobat PUG Mun. București, la pozițiile 12 și 13 sunt menționate Avizul nr. 203169/2000 de la OCGC București și Avizul nr. 586/2000 de la OCAOTA București, ceea ce implică faptul că aceste avize au fost obținute.

Cu toate acestea, OCGC București prin Adresa nr. 203169/17.08.2000 și OCAOTA București prin Adresa nr. 586/03.08.2000 au refuzat în mod explicit să avizeze favorabil PUG Mun. București, menționând expres imposibilitatea acestui lucru pentru motivele de nelegalitate precizate în concret în cele două adrese, după cum urmează:

1) Suprafața Mun. București menționată în PUG - 22.800 hectare diferă major de suprafața reală înscrisă în cadastru însușită de Comisia Națională de Statistică din Suprafața Statistică Teritorială - 23.787 hectare, de aici rezulta o diferență de 987 hectare;

2) PUG nu conține elemente topografice care să permită verificarea documentației;

3) Limitele Mun. București, ale intravilanului, ale extravilanului și ale sectoarelor nu sunt conforme cu realitatea;

4) Lipsește structura suprafețelor pe categorii de folosință.

Astfel, din coroborarea celor două adrese cu motivele care au stat la baza răspunsului negativ, demonstrează că PUG a fost întocmit și aprobat în mod nelegal.

Prin Sentința civilă nr. 2105/31.03.2017 rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 2829/14.05.2018, s-a statuat ca: „Astfel cum s-a reținut și în cadrul celorlalte cauze amintite anterior, chiar dacă cele două avize pot fi considerate ca având caracter consultativ, acest aspect nu este de natura să înlăture posibilitatea invocării și examinării motivelor de nelegalitate pe calea acțiunii în anularea actului administrativ în privința căruia au fost emise cele două avize negative.”

În spete, s-a constatat că „mențiunile din avize consolidează concluzia încălcării Ordinului nr. 13N din 10.03.1999 emis de Ministerul Lucrărilor Publice și Amenajării Teritoriului, rezultând că nu au existat studii de fundamentare sau acte pertinente care să fi stat la baza propunerii includerii terenului recurentului în zona spațiilor verzi pentru agrement.”

Raportându-se la speța de față, Instanța de fond a consemnat faptul că nu au fost identificate studiile de specialitate care ar fi fost determinante pentru adoptarea HCGMB nr. 269/2000 și a căror nerespectare să justifice anularea actului. Or, recurenții-reclamanți au subliniat expres că studiile de fundamentare încălcate sunt cele incluse în categoria studiilor de fundamentare analitice, acestea fiind printre altele: „Aducerea la zi a suportului topografic/cadastral”, „Tipurile de proprietate asupra terenurilor și imobilelor”.

În continuare, arată că la pct. 2 referitor la Metodologia de elaborare a PUG din Ghidul privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general, indicativ GP038/99, pg. 10 se prevede ca: „Se interzice redactarea PUG pe suport topografic vechi - care nu reflecta situația reală din teren, sau redactarea PUG pe suport la scară aproximativă, ceea ce ar conduce la planimetrarea unor suprafețe eronate în cadrul bilanțurilor teritoriale.” În atare condiții, Instanța de fond a ignorat încălcarea procedurilor de întocmire, avizare și aprobare ale PUG Mun. București.

III. Înscrisurile de la dosarul cauzei dovedesc faptul că imobilul avea categoria de folosință - curți construcții, anterior emiterii PUG-ului, iar includerea acestuia, ulterior, în categoria spațiilor verzi s-a realizat fără vreo justificare legală

Prima Instanță a omis să rețină că situația juridică a terenului la data de 21.12.2000 nu permitea încadrarea legală a terenului în zona V1, subzona V1a.

În motivare, recurenții-reclamanți au arătat că din data de 07/11/2016 dețin în proprietate terenul intravilan în suprafața de 3.319 mp, categoria curți-construcții, fiind compus din suprafața de 1788 mp (proprietatea recurenților reclamanți - părți fizice) având nr. cadastral 224481, intabulat în CF nr. 224481 - București Sector 4, și suprafața de 1.531 mp (proprietatea recurenței-reclamante - persoana juridică), având nr. cadastral 224482, intabulat în CF nr. 224482-Bucurști Sector 4.

Operațiunile procesului de vânzare a terenului situat în Mun. București, Intrarea Urcușului nr. 34, Sector 4, către recurenții-reclamanți au fost inițiate din anul 2008, aspect rezultat din contractele de vânzare atașate la dosarul de instanță.

Terenul în cauza (3.319 mp) a provenit din dezmembrarea terenului în suprafața de 3559 mp, preluat abuziv, fără titlu, de statul comunist de la proprietarul de drept, ce ulterior a fost restituit către [REDACTAT] în baza Legii nr. 10/2001.

După cum s-a precizat și în fond, [REDACTAT] au redobândit terenul prin restituire în baza Legii nr. 10/2001 conform Dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Mun. București, fiind preluat cu procesul-verbal de

predare-primire nr. 9309/09.04.2003, încheiat cu CGMB-Administrația Fondului Funciar, acte intabulate în CF nr. 31486 N cu încheierea nr. 10555/2003 de Judecătoria Sectorului 4 București.

În accepțiunea sa, titlul de proprietate și procesul verbal de predare-primire al dlor. [REDACTAT] probează următoarele împrejurări:

- La data aprobării PUG Mun. București, 21/12/2000, terenul în cauza era deținut fără titlu de către stat;

- Imobilul a fost preluat abuziv de către stat fără titlu valabil sau fără respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data preluării, astfel ca restituirea în baza Legii 10/2001 exclude de plano ipoteza ca terenul ar fi fost în proprietatea statului;

- Art. 2 alin. (2) din Legea nr. 10/2001 reglementează expres ca: „*Persoanele ale căror imobile au fost preluate fără titlu își păstrează calitatea de proprietar avută la data preluării, pe care o exercită după primirea deciziei sau a hotărârii judecătorești de restituire, conform prevederilor prezentei legi*”;

- Terenul avea categoria de folosință curți-construcții;

- Terenul în cauza a redobândit statutul juridic de proprietate privată și categoria avută anterior preluării abuzive;

- Raționamentul este întărit și de textul alin. (5) al art. 21 din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945-22 decembrie 1989 stipulează ca: „Sub sancțiunea nulității absolute, până la soluționarea procedurilor administrative și, după caz, judiciare generate de prezenta lege, sunt interzise înstrăinarea, concesionarea, locația de gestiune, asocierea în participațiune, ipotecarea, locațiunea, precum și orice închiriere sau subînchiriere în beneficiul unui nou chirias, schimbarea destinației, grevarea cu sarcini sub orice formă a bunurilor imobile - terenuri și/sau construcții notificate potrivit prevederilor prezentei legi.”

Opinia Instanței de fond a fost în sensul că decizia achiziționării unor terenuri fără o informare prealabilă cu privire la reglementările urbanistice în vigoare și asupra perspectivei de dezvoltare urbanistică a zonei reprezintă un risc asumat de către cumpărători, și nu sunt îndreptățiți să solicite revocarea în tot/în parte a actelor normative aprobate anterior contractelor de vânzare, prin care sunt stabilite reglementările urbanistice. Mai mult, doar proprietarii inițiali ar fi îndreptățiți la o eventuală despăgubire din partea statului, și nu succesorii cu titlu particular.

Sub acest aspect, învederează pe de o parte Instanței de recurs ca, concomitent cu transmiterea dreptului de proprietate de la foștii proprietari către recurenții-reclamanți, prin contractele de vânzare, s-au transmis toate drepturile pe care fostul vânzător le are în legătură cu bunul, adică inclusiv dreptul de acțiune, având posibilitatea să apeleze la forța coercitivă a statului în caz de nevoie.

În condițiile în care dreptul de proprietate este și imprescriptibil, este evident că litigiul ar fi putut fi inițiat oricând atât de către TCB-TRUSTUL DE CONSTRUCȚII BUCUREȘTI SRL, cât și de către recurenții-reclamanți.

Presupunând prin absurd ca beneficiarii dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Mun. București ([REDACTAT]) ar fi promovat procesul pendinte este logic ca acțiunea acestora ar fi respinsă ca fiind lipsită de interes, având în vedere că recurenții-reclamanți simt dobânditorii subsecvenți ai terenului.

Un alt aspect pe care Instanța de fond nu l-a avut în vedere, este faptul că la data de 20/10/2005, Consiliul General al Mun. București a aprobat prin Hotărârea nr. 232/20.10.2005, Planurile Urbanistice Zonale, în care era vizat inclusiv imobilul situat în Intrarea Urcușului nr. 34. La art. 4 din aceasta hotărâre se arată ca perioada de valabilitate a documentațiilor de urbanism este de 5 ani, expirând astfel în anul 2010. Raportat la Planul Urbanistic Zonal privitor la Parcul Tineretului, imobilul a figurat în categoria zonei mixte -M2.

În completare, prezintă Autorizația de construire nr. 604/65 361 din 23.06.2008 emisă de Primăria Sectorului 4, ca urmare a cererii TCB - Trustul de Construcții (proprietarul anterior al imobilului) din care rezulta autorizarea executării lucrărilor de construire pentru 2 imobile 2S+P+14E cu funcțiunea de locuințe. Practic, astfel se justifică interesul recurenților-reclamanți în achiziționarea imobilului.

IV. PUG Mun. București aprobat prin HCGMB nr. 269/2000 vatămă dreptul de proprietate al recurenților-reclamanți

Opinia Instanței de fond ca reclamanții nu au pierdut dreptul de dispoziție asupra terenului este vădit eronată și lipsită de temei. Deși, din punct de vedere juridic reclamanții sunt proprietarii terenului intravilan, categoria „curți-construcții”. Încadrarea administrativă a terenului în categoria spațiilor verzi publice cu acces nelimitat, îi împiedică să dispună de dreptul de proprietate intabulat atât timp cât subzista prevederile PUG Mun. București.

Includerea și menținerea imobilelor în categoria spațiilor verzi publice cu acces nelimitat (VIa), suprima, în esența lor, atributele dreptului de proprietate, cu excepția posesiei întrucât:

-recurenții-reclamanți nu pot să exercite dispoziția materială spre a obține fructe naturale, industriale și civile, odată ce schimbarea destinației terenurilor prevăzute ca „spații verzi” în documentațiile de urbanism aprobate este interzisă;

-recurenții-reclamanți nu pot exercita dreptul de a construi, fiind împiedicați să utilizeze bunul;

-nu pot exercita dispoziția juridică, pentru că nu se poate vinde un teren încadrat urbanistic în subzona VIa afectat de servituți interdicții, care în fapt, îl scot din circuitul civil.

În pofida faptului că dreptul de proprietate este intact din punct de vedere juridic, PUG București a suprimat exercitarea atributelor dreptului de proprietate, situație ce echivalează cu suprimarea dreptului însuși, situație nepermisă și prohibită prin Constituție, art. 1 din Primul Protocol Adițional la CEDO și art. 17 alin. (1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

V. Referitor la mențiunea ca subzona VIa reprezintă zona constructibilă, iar folosința imobilului nu este împiedicată

Prima Instanță a reținut eronat ca imobilul încadrat în subzona VIa - parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice au folosința privată și regim juridic de proprietate privată.

Apreciază că Prima Instanță a interpretat eronat și a omis prevederile referitoare la zona spațiilor verzi „V” din RLU aferent PUG Mun. București și a ignorat dispozițiile Legii nr. 213/1998, care prevăd ca spațiile verzi din zona VI corespund amenajărilor de folosință publică și au statut juridic de domeniu public al municipalității.

Este evident că încadrarea și menținerea imobilului recurenților-reclamanților în zona VI - spații verzi publice cu acces nelimitat, subzona VIa - parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice, echivalează cu suprimarea dreptului de proprietate al acestora.

Raportat la situația juridică a imobilelor dobândite de către recurenții-reclamanți, se reține faptul că aceștia nu pot exercita atributul folosinței asupra terenului. Or, atributul folosinței presupune posibilitatea utilizării lucrului și culegerea fructelor naturale, industriale și civile.

În sprijinul afirmației sale, vine art. 559 alin. (2) C.civ.: „Proprietarul poate face, deasupra și în subsolul terenului, toate construcțiile, plantațiile și lucrările pe care le găsește de cuviință, în afară de excepțiile stabilite de lege, și poate trage din ele toate foloasele pe care acestea le-ar produce. El este ținut să respecte, în condițiile și în limitele determinate de lege, drepturile terților asupra resurselor minerale ale subsolului, izvoarelor și apelor subterane, lucrărilor și instalațiilor subterane și altora asemenea.”

Așadar, folosința bunului ca atribut al dreptului de proprietate este încălcată ori de câte ori proprietarul este împiedicat să își utilizeze imobilul conform drepturilor și intereselor legitime proprii, prin decizii administrative abuzive ale autorităților.

Deși s-a reținut că terenul situat în subzona Via este construibil în regim privat, susținerea este în realitate vădit lipsită de fundament deoarece în subzona V1a sunt admise numai:

- funcțiunile de spațiu plantat public,
- utilizări admise cu condiționări.

ceea ce înseamnă că posibilitatea legală a recurenților-reclamanți de a culege fructe de pe urma terenurilor este îngrădită în mod sever.

Dacă ne raportăm la actele de proprietate și evidențele de publicitate imobiliară, acestea atestă juridic faptul că terenul are categoria de folosință „curți-construcții”. Prin urmare, încadrarea nelegală, prin PUG, a terenului la „parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice” împiedică recurenții-reclamanți să-și exercite dreptul de a construi potrivit art. 559 alin. (2) C.civ.

Mai mult, i se pare excesiv, a pretinde unor particulari să organizeze pe proprietatea lor, spații cu acces public nelimitat pentru a beneficia de atribuțiile dreptului de proprietate. De asemenea, prin includerea imobilului în subzona Via - parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice, se realizează o îngrădire excesivă a prerogativelor dreptului de proprietate, ce echivalează cu o expropriere în fapt, încălcându-se grav dispoz. art. 1 din Primul Protocol adițional la CEDO.

În esență, dispoz. art. 1 din Primul Protocol adițional la CEDO impun autorităților o serie de obligații esențiale, precum luarea măsurilor necesare în vederea protejării proprietății private și să se abțină de la acte care pot aduce injust atingere proprietății private.

CEDO a stabilit ca „ne aflăm în fața unei exproprieri de fapt de fiecare dată când diversele măsuri ale autorităților statale au ca rezultat lipsirea titularului de posibilitatea exercitării atribuțiilor dreptului său.”

În considerarea motivelor arătate recurenții-reclamanți solicită:

- Casarea Sentinței civile recurate, și în consecință:

-Anularea parțială a PUG-Municipiul București aprobat prin HCGMB nr. 269/2000, privind încadrarea imobilului-teren liber de construcții, în suprafața de 3.319 mp, intabulat în categoria de folosință curți-construcții, situat în Mun. București, Sector 4, Str. Intrarea Urcușului nr. 34, lot 1 (fosta Calea Piscul nr. 103), având nr. cadastral 228210, înscris în Cartea Funciara nr. 228210 a Mun. București Sector 4, și rezultat prin alipirea a două loturi, respectiv suprafața de 1788 mp - proprietatea soților [REDACTAT] (dețin 53,88% din suprafața totală) și suprafața de 1.531 mp - proprietatea BTS Construct INT SRL (deține 46,12% din suprafața totală), în subzona Via, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri și fasii plantate publice;

-Obligarea CGMB la adoptarea unei hotărâri prin care să încadreze urbanistic terenul proprietatea reclamanților;

În conformitate cu dispoz. art. 453 alin. 1 C.pr.civ., solicită obligarea Municipiului București - prin Primar General la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu atât în fond cât și în recurs.

În drept: dispozițiile art. 158 alin. 1, art. 223 alin. 3, art. 453 alin. 1, art. 488 alin. 1 pct. 8 din C.pr.civ.

- art. 20 din Legea nr. 554/2004, contenciosului administrativ
- orice dispoziție legală invocată în cuprinsul prezentei.

În probațiune, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv cele aflate la dosarul cauzei, precum și:

- Autorizația de construire nr. 604/65 361 din 23.06.2008 emisă de Primăria Sector 4;

- împuternicire avocațială - în original.

În conformitate cu dispozițiile art. 223 alin. (3) C.proc.civ., solicită judecarea cauzei și în lipsă.

3. Poziția procesuală a intimatului-pârât

Intimatul-pârât Consiliul General al Municipiului București a formulat întâmpinare prin care solicită:

În principal, admiterea excepției nulității recursului, în temeiul art. 489 alin. 1 și 2 rap. la art. 496 alin. 1 C. proc. civ.;

În subsidiar, respingerea cererii de recurs, ca nefondate, în temeiul art. art. 496 alin. 1 C. proc. civ.;

Având în vedere următoarele motive:

Cu privire la excepția nulității cererii de recurs.

În contenciosul administrativ, hotararile pronunțate în prima instanță nu pot fi atacate cu apel, singura cale de atac de reformare ce poate fi exercitată fiind aceea a recursului.

Norma specială cuprinsă în Legea nr. 554/2004 a ramelor aplicabile și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, situație reglementată expres în art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, conform căreia în materie de contencios administrativ și fiscal, inclusiv în materia azilului, nu se aplică dispozițiile alin. (1) și (2) ale aceluiași articol, citate în secțiunea Legislație.

În jurisprudența unitară a Secției de contencios administrativ și fiscal s-a decis că și în situațiile în care Codul de procedură civilă prevede atacarea unor hotărâri cu apel (*e.g. încheierea de respingere a unei cereri de intervenție în urma verificării admisibilității în principiu, ordonanța prezidențială*), în contenciosul administrativ, calea de atac de reformare ce poate fi exercitată este recursul, făcându-se aplicarea art. 28 din Legea nr. 554/2004, care permite instanței specializate să verifice compatibilitatea normelor generale procesual-civile cu specificul raporturilor de drept administrativ (*A se vedea ICCJ, s. cont. adm. fisc., dec. nr. 6174 din 13 septembrie 2013, trimisă, în rezumat, de judecător E. Ion, în RRDj nr. 6/2013, citată în extras la art 28, secțiunea jurisprudență, pp. 594-595*).

Prin derogare de la regimul de drept comun prevăzut în Codul de procedură civilă, în contenciosul administrativ, recursul este, în toate cazurile, suspensiv de executare, așadar, hotărârea pronunțată în prima instanță potrivit art. 18 din Legea contenciosului administrativ, deși nu este susceptibilă de apel, nu poate fi pusă în executare.

De asemenea, art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 conține o normă specială în ceea ce privește termenul de exercitare a recursului, ce are durata de 15 zile și curge de la data comunicării hotărârii.

Motivele de recurs, celelalte condiții de exercitare a căii de atac și procedura de judecată sunt cele reglementate prin Codul de procedură civilă, mai puțin soluțiile pronunțate de instanța de contencios administrativ, în privința cărora legea deroga parțial de la regulile prevăzute în art. 497 și art. 498 C.proc.civ. (*Comentariu la articolul 20 din Legea contenciosului administrativ - BOGASIU Gabriela, Legea contenciosului administrativ din 31-M-2015, Universul Juridic*).

Așadar, în cele ce urmează vom proceda la analiza excepției nelegalității cererii de recurs, prin prisma dispozițiilor C.proc.civ. împotriva sentinței primei instanțe au formulat cerere de recurs recurenții reclamânți, solicitând casarea hotărârii recurate și admiterea cererii de chemare în judecată, fiind invocate dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8) Cod procedura civilă.

Prin prezenta întâmpinare, în temeiul art. 489 alin. 1 și 2 și art. 486 alin. 1 lit. d) C. proc. Civ., am înțeles să invocăm excepția nulității recursului, pe care va solicita să o examinați

cu prioritate, conform art. 494 coroborat cu art. 248 C. proc. Civ., urmând a fi admisă, având în vedere următoarele considerente:

Potrivit art. 486 alin. 1 lit. d) C.proc.civ. cererea de recurs va cuprinde:

"motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea ca motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat

În plus, aratăm că, potrivit art. 487 alin. 1 C.proc.civ.:

"recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs, în afara de cazurile prevăzute la art 470 alin. (5). aplicabile și în recurs."

Consecința nemotivării cererii de recurs sau neincadrării motivelor invocate în motivele de casare, este reglementată la art. 489 alin. (1) C. proc. civ., după cum urmează: *„recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazului prevăzut la alin. (3)”, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol „aceeași sancțiune intervine în cazul în care motivele invocate nu se încadrează în motivele de casare prevăzute la art. 488”.*

Din economia textelor legale anterior citate rezultă că nu este suficient ca recursul să fie depus și motivat în termenul prevăzut de lege, ci criticile formulate trebuie să se circumscrie motivelor de nelegalitate expres și limitativ reglementate.

În consecință, în măsura în care recursul nu este motivat ori atunci când aspectele învederate în cererea de recurs nu pot fi încadrate în dispozițiile art. 488 pct. 1-8 C. proc. civ., calea de atac va fi lovită de nulitate.

În speța, va rog să constatați că, deși formal încadrat în dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ., recursul nu face referiri la nelegalitatea soluției date de către instanța de fond și nu se arată care ar fi, în concret, motivele de nelegalitate ale sentinței recurate.

Recurentii-reclamanti nu au observat că motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.proc.civ. este incident *„când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”*, referindu-se așadar exclusiv la un control de legalitate al dreptului material aplicabil în speța.

Din interpretarea gramaticală, logică și sistematică a textelor de lege precitate rezultă că orice persoană care exercită calea de atac a recursului are obligația de a prezenta motivele de nelegalitate ale hotărârii pe care înțelege să o atace, adică să arate în concret criticile sale în legătură cu aceasta, de așa natură sau într-o asemenea manieră încât ele să se circumscrie sau să poată fi încadrate în vreunul dintre cazurile prevăzute de art. 488 Cod procedura civilă.

Însă, în cauza de față, recurenții reclamanti au reluat motivele de fapt și de drept care au constituit în mare parte și motivele cererii de chemare în judecată depuse în fața instanței de fond, astfel cererea de recurs nu cuprinde motivele de nelegalitate pe care se întemeiază, iar aspectele învederate în cererea de recurs nu pot fi încadrate în dispozițiile art. 488 pct. 1-8 C.proc.civ.,

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 489 alin. 1 și 2 rap. la art. 496 alin. 1 C. proc. civ., vă rugăm să admiteti excepția nulității cu consecința constatării nulității recursului.

Netemeinicia cererii de recurs.

Chiar și în situația în care instanța de control judiciar va trece peste excepția invocată la pct. II, apreciem că se impune a fi respinsă calea de atac, având în vedere următoarele considerente:

1. În ceea ce privește primul capăt din cererea de chemare în judecată, prin care se solicită anularea parțială a P.U.G.-Municipiul București aprobat prin H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

Referitor la lipsa avizelor conforme ale OFICIULUI DE CADASTRU, GEODEZIE ȘI CARTOGRAFIE AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI și ale OFICIULUI DE CADASTRU AGRICOL ȘI ORGANIZAREA TERITORIULUI AGRICOL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI:

În acord cu opinia instanței de fond, aratam ca cele două avize au caracter consultativ, iar acestea conțin observații referitoare la teritoriul Municipiului București în integralitatea lui și nu, în mod specific, la terenul ce face obiectul prezentei cauze.

În susținerea acestui motiv, invocam "*Ghidul privind metodologia de elaborare și conținutul - cadru al Planului Urbanistic General*" - indicativ GP 038/1999 - aprobat prin Ordinul MLPAT nr. 13/N/1999, care menționează aceste avize ca fiind obligatorii, însă nu precizează ca acestea trebuie să fie favorabile, cu excepția avizului MLPAT, aviz conform, care se solicita ultimul pe baza documentației complete și a avizelor/acordurilor obținute.

Astfel, din reglementările art. 1 ale Ghidului privind metodologia de elaborare și conținutul-cadru al planului urbanistic general, indicativ GP038/99, se impune a se reține caracterul consultativ al avizelor asupra P.U.G., ceea ce înseamnă obligația solicitării acestora, dar nu și obligația de a se ține cont de soluția propusă de acestea, astfel ca numai adoptarea PUG fără a se solicita și obține avizele respective ar putea determina anularea actului emis. Astfel, sancțiunea anularii nu poate interveni pentru ca actul respectiv a fost emis fără a se ține seama de soluția propusă prin aviz, ci numai în situațiile în care nu s-a solicitat deloc avizul în discuție, conform legii.

Caracterul consultativ al avizelor rezultă și din reglementarea din art. 1 din ghidul menționat potrivit căruia:

"în situația neprimirii de către beneficiar, în termen de 30 de zile de la data depunerii documentațiilor, a avizelor/acordurilor solicitate, PUG se considera avizat pentru domeniul ce a făcut obiectul cererii de aviz/acord", ceea ce întărește ideea că nu are relevanță pentru adoptarea P.U.G. conținutul avizului, cât timp P.U.G. poate fi adoptat după expirarea termenului de 30 de zile de la data solicitării avizelor.

Așadar, sub acest prim motiv, apreciază că se impune respingerea recursului.

Din punctul său de vedere, recurenții reclamanții nu au dovedit faptul că anterior adoptării H.C.G.M.B. nr. 269/2000 terenul era încadrat în categoria de folosință "*curți construcții*".

Terenul ce face obiectul prezentului dosar a fost înscris inițial în Cartea Funciara nr. 31486N potrivit încheierii nr. 10555/2003, în baza Dispoziției nr. 917/27.03.2003 (titlul de proprietate) emisă de Primarul General al Municipiului București.

Trebuie observat că stabilirea categoriei de folosință a terenului - "*curți construcții*" de către OCPI s-a efectuat ulterior adoptării H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

Or, legalitatea actului administrativ se analizează prin prisma dispozițiilor legale existente la momentul adoptării sale.

Cum în cazul de față reclamanții recurenți susțin că prin emiterea P.U.G. nu a fost respectată destinația terenului din Cartea Funciara, constată că neconcordanța invocată de reclamanți nu poate constitui motiv de nelegalitate a H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

În ceea ce privește motivele invocate de recurenții reclamanții privitoare la suprimarea dreptului de proprietate asupra terenului litigios prin adoptarea H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

Apreciază că se impune respingerea acestor motive, având în vedere următoarele considerente:

Întocmirea Planului urbanistic general și aprobarea lui erau obligatorii pentru autoritățile publice locale, acesta constituind baza legală pentru realizarea programelor și acțiunilor de dezvoltare, deoarece are un caracter director și de reglementare operațională.

La adoptarea PUG-ului nu se ține cont de interesele individuale ale anumitor proprietari ale terenului, ci de un interes general, luându-se în considerare profilul dominant al fiecărei zone, având scopul de a enunța principiile de dezvoltare ale orașului în contextul zonei metropolitane pe termen mediu, în vederea creării și prezervării șanselor de dezvoltare în perspectivă. Imobilul în litigiu a fost dobândit ulterior adoptării H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

Contrar susținerilor recurențelor reclamanți, arată că nu poate fi vorba despre o expropriere de fapt fără justă și prealabilă despăgubire, cât timp intervenția statului prin emiterea H.C.G.M.B. nr. 269/2000 a fost anterioară dobândirii dreptului de proprietate de către reclamanți și restituirii în natura potrivit legii nr. 10/2001 vânzătorului inițial.

Restrângerea exercitării dreptului de proprietate al reclamanților nu are cauza directă intervenția legislativă, ci fapta vânzătorului care a înstrăinat un teren afectat de un interes public, iar în acest context din punctul de vedere la prevederilor art. 1 din Protocolul 1 al CEDO, statul nu și-a încălcat nicio obligație față de reclamanți.

Restituirea în natura în baza Legii nr. 10/2001 a unui teren cu un regim economic și tehnic special (parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate) ar fi putut fi contestată de beneficiarii Dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Municipiului București, însă aceștia nu au înțeles să inițieze un astfel de demers judiciar.

Așadar, beneficiarii Dispoziției nr. 917/27.03.2003 nu au contestat afectatiunea imobilului restituit, astfel regimul imobilului s-a consolidat în forma în care s-a dispus restituirea imobilului, recurenții reclamanții dobândind imobilul cu regimul juridic existent la data la care s-a dispus restituirea.

În aceste condiții nu se poate aprecia că ar vorba despre o expropriere de fapt asupra imobilului proprietatea recurenților reclamanți.

Apreciază că încadrarea imobilului-teren în subzona V1a nu echivalează cu o schimbare a categoriei de folosință a terenului.

De precizat este faptul că în cadastrul general nu se înregistrează subcategoriile de folosință.

Planul de urbanism general, pe de o parte și cadastrul general, pe de altă parte, folosesc noțiuni tehnice diferite („funcțiune” și „folosință”), iar criteriile ce stau la baza acestora sunt diferite.

Cele două categorii („funcțiune” și „folosință”) se suprapun numai în ceea ce privește încadrarea în intravilan, deoarece stabilirea și delimitarea teritoriului intravilan în relație cu teritoriul administrativ al localității se realizează prin reglementări, la nivelul întregii unități administrativ-teritoriale de bază, cuprinse în Planul urbanistic general.

Astfel, procedura de schimbare a categoriei de folosință a terenurilor este distinctă de cea prin care se stabilește regimul de urbanism, așadar C.G.M.B. nu avea o obligație de a corela dispozițiile H.C.G.M.B. nr. 269/21.12.2000 cu evidentele cadastrale la nivel individual, în sensul invocat de către recurenții reclamanți. Prin urmare, nu s-a produs efectul pretins de recurenții reclamanți, al schimbării categoriei de folosință a terenului, din „construibil intravilan” - „curți construcții” în „spații verzi” - „parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice”, ci doar a fost stabilită zonificarea funcțională și au fost precizate condițiile de amplasare și conformare a volumelor construite, amenajate și plantate.

Încadrarea imobilului-teren proprietatea reclamanților în zona V, subzona V1a nu echivalează expropriere în fapt, nu suprimă atributele dreptului de proprietate și nici nu-i impune caracter de utilitate publică.

Așa cum mai sus am arătat, prin adoptarea Planului Urbanistic General al Municipiului București prin H.C.G.M.B. nr. 269/2000 nu s-a schimbat și nici nu avea cum să se schimbe regimul cadastral și fiscal. Categoria de folosință este „curți construcții”, așa cum rezulta și din extrasele de carte funciara depuse la dosarul cauzei. Ceea ce s-a schimbat însă este „categoria de funcțiune”, adică zona urbanistică, în cauza pendinte fiind V - zona spațiilor verzi, subzona 5 V1a - „Parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice”, terenul continuând să fie edificabil, însă cu o serie de restricții.

Astfel, potrivit Regulamentului de urbanism aferent P.U.G., pentru subzona V1a sunt admise numai funcțiunile de spațiu plantat public constând în : ...construcții pentru expoziții, activități culturale (spații pentru spectacole și biblioteci în aer liber, pavilioane cu utilizare

flexibila sau cu diferite tematici), activități sportive, alimentație publică și comerț; adăposturi, grupuri sanitare, spații pentru administrare și întreținere; parcaje."

POT (sau Procentul de Ocupare a Terenului) cu construcții, platforme circulații carosabile și pietonale = 15%.

CUT (sau Coeficientul de Utilizare a Terenului) este maxim 0,2 mp. ADC/mp. teren; înălțimea maximă a clădirilor, cu excepția instalațiilor, nu va depăși P+2 niveluri.

Așadar, în urma analizării acestor funcțiuni, constată că terenul deținut de recurenții reclamanți este construibil, cu condiția respectării documentațiilor de urbanism.

Apreciază că pentru includerea terenului într-o anumită categorie de funcțiune nu era necesar a fi declarat de utilitate publică și nici expropriat.

La data adoptării H.C.G.M.B. nr. 269/2000 era în vigoare Legea nr. 33/27.05.1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, care prevedea o succesiune a actelor în materia exproprierii, după cum urmează:

Art. 8 - „Declararea utilității publice se face numai după efectuarea unei cercetări prealabile și condiționat de înscrierea lucrării în planurile urbanistice și de amenajare a teritoriului, aprobate conform legii, pentru localități sau zone unde se intenționează executarea ei”.

Art. 10 - „Cercetarea prealabilă va stabili dacă există elemente care să justifice interesul național sau local, avantajele economico-sociale, ecologice sau de orice altă natură care susțin necesitatea lucrărilor și nu pot fi realizate pe alte cai decât prin expropriere, precum și încadrarea în planurile de urbanism și de amenajare a teritoriului, aprobate potrivit legii”.

Așadar, anterior emiterii P.U.G. dispozițiile legale nu impuneau ca terenul să fi fost declarat de utilitate publică și nici expropriat.

Inexistența unei vătămări produse unui drept sau interes legitim prin actul administrativ atacat.

Prin art. 1 alin. (1) și (2) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 se prevede că sancțiunea juridică a anularii unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant.

Apreciază că reclamanții nu justifică o vătămare adusă dreptului lor asupra terenului prin actul administrativ atacat, sens în care arată că aceștia au dobândit dreptul de proprietate în anii 2016, respectiv 2017, așadar ulterior adoptării H.C.G.M.B. nr. 269/2000.

Cât timp terenul era încadrat în regimul urbanistic la subzona V1a la momentul la care reclamanții l-au achiziționat, apreciază că aceștia nu justifică o vătămare pentru a fi admisibilă acțiunea în anulare ce face obiectul prezentului dosar.

Reclamanții nu pot justifica o vătămare a dreptului de proprietate, invocând chiar o eventuală necunoaștere a legii și/sau propria lor culpă, constând în omisiunea de a se interesa despre reglementările urbanistice în vigoare la momentul dobândirii dreptului de proprietate (PUG reprezintă un act normativ).

În plus, raportat la faptul că terenul a fost achiziționat de reclamanți în anii 2016-2017, apreciază că acest act administrativ nu a condus nicio la o diminuare a valorii imobilului lor.

Astfel, apreciază că prin actul administrativ atacat, recurenților reclamanți nu li s-a produs o vătămare a unui drept sau a unui interes legitim.

În plus față de cele de mai sus, menționează că prin apariția în plan legislativ a Ordonanței de urgență nr. 195/2005 a fost **interzisă schimbarea destinației terenurilor** amenajate ca spații verzi și/sau prevăzute ca atare în documentațiile de urbanism, reducerea suprafețelor acestora ori strămutarea lor, indiferent de regimul juridic al acestora.

În concluzie, prin includerea terenului în zona V, subzona V1a nu se încalcă dreptul de proprietate privată consfințit de art. 44 din Constituția României, art. 1 din Protocolul

adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 17 alin. 1 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, art. 480 și 481 C. civ. din 1864, astfel cum se invoca în motivele acțiunii în anulare.

Având în vedere toate aceste motive, apreciază că se impune respingerea motivelor de recurs ce vizează primul capăt din cererea de chemare în judecată.

Cu privire la motivele ce vizează cel de-al doilea capăt din cererea de chemare în judecată, privind obligarea C.G.M.B. la adoptarea unei Hotărâri prin care să încadreze urbanistic terenul proprietatea reclamanților.

În principal, apreciază că hotărârea primei instanțe se impune a fi menținută în privința acestui capăt de cerere, ca urmare a respingerii motivelor de recurs ce vizează primul capăt de cerere.

În plus, arată că încadrarea urbanistică a imobilului poate fi efectuată printr-o procedură complexă în care sunt implicate mai multe instituții ale statului, astfel C.G.M.B. nu are competența să includă terenul reclamanților într-o anumită categorie urbanistică, aceasta din urma autoritate având doar atribuții de aprobare a unor documentații de urbanism, nu și în ceea ce privește inițierea, elaborarea și avizarea unor astfel de documentații, conform Legii nr. 350/2001 și a Legii nr. 215/2001.

În aceste condiții, apreciază că se impune respingerea acestui capăt de cerere.

Cu privire la cheltuielile de judecată, apreciază că se impune respingere acestei solicitări, ca urmare a respingerii cererii de recurs.

Regimul solicitării și acordării cheltuielilor de judecată este cărmuit de principiul disponibilității, ceea ce înseamnă că acestea vor fi acordate numai în măsura în care au fost solicitate.

În aceeași ordine de idei, menționează faptul că în alin. 1 al art. 453 C. proc. civ. se stipulează că partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.

Rezultă așadar că:

- pe de o parte, persoana care solicită cheltuielile de judecată este partea care a câștigat procesul;

- pe de altă parte, câștigarea procesului nu conferă *per se* părții care l-a câștigat cheltuielile de judecată. Pentru a-i fi rambursate cheltuielile de judecată, partea care a câștigat procesul trebuie să le solicite în fața instanței, fie în cadrul procesului care le-a generat, fie pe cale separată.

Prin urmare, consideră că sunt îndreptățiți să obțină cheltuielile de judecată, având în același timp posibilitatea de a alege între cele două căi prezentate anterior.

Așadar, apreciază că au posibilitatea de a activa răspunderea civilă delictuală a persoanei căzute în pretenții, pe calea separată, în ceea ce privește dreptul la restituirea cheltuielilor efectuate în legătură cu acest proces, exercitarea acestui drept la acțiune nefiind limitat de formularea unei atare solicitări în cadrul prezentului litigiu.

Prin urmare, solicită onoratei instanțe ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să ia act de faptul că vor solicita cheltuielile de judecată pe cale separată.

Având în vedere toate motivele expuse în cuprinsul prezentei întâmpinări, solicită: Admiterea excepției nulității cererii de recurs și constatarea nulității acestei căi de atac; Respingerea cererii de recurs, ca nefondate.

În drept: art. 490 alin. (2) raportat la art. 205-206 C. proc. civ., precum și celelalte texte de lege indicate în cuprinsul întâmpinării.

Probe: înscrise.

În temeiul art. 411 alin. 1 pct. 2 teza 2 C.proc.civ., solicităm judecarea cauzei și în lipsă.

4. Analiza instanței de recurs

Analizând materialul probator administrat în cauză, Curtea reține următoarele:

Cu privire la excepția nulității recursului, astfel cum rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 456 alin. (1) cu cele ale art. 488 din Codul de procedură civilă, recursul este o cale de atac extraordinară, prin intermediul căreia instanța exercită un control judiciar limitat exclusiv la motivele de nelegalitate invocate în cuprinsul cererii de recurs, motive ce trebuie să se circumscrie dispozițiilor art. 488 alin. (1) pct. 1 - 8 din Codul de procedură civilă.

Așadar, recursul nu este o cale de atac devolutivă, neavând efectul învestirii instanței de control judiciar cu toate aspectele de fapt și de drept relevante în cauza dedusă judecății, ci constituie o cale de atac extraordinară ce poate fi exercitată numai pentru motivele de nelegalitate expres și limitativ prevăzute de Codul de procedură civilă.

În acest sens, statuând că recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs, cu excepția cazurilor prevăzute de art. 470 alin. (5) din Codul de procedură civilă, legiuitorul sancționează cu nulitatea recursul ce nu a fost motivat în termenul legal ori acela ale cărui motive nu se încadrează în ipotezele prevăzute de art. 488, prin dispozițiile art. 489 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

Curtea constată că motivarea căii de atac nu este exclusiv formală, fiind îndeplinită obligația de motivare a căii de atac, care presupune indicarea în concret a normei de drept material aplicabile în speță și a modului în care aceasta a fost încălcată sau greșit aplicată la situația de fapt reținută de prima instanță.

În concluzie, pentru motivele expuse în cele ce preced, Curtea urmează a respinge excepția nulității recursului, ca nefondată.

Asupra fondului recursului, în fapt din data de 07.11.2016 recurenții-reclamanți dețin în proprietate terenul intravilan în suprafața de 3.319 mp, categoria curți-construcții, fiind compus din suprafața de 1788 mp (proprietatea recurenților reclamanți – părți fizice) având nr. cadastral 224481, intabulat în CF nr. 224481 - București Sector 4, și suprafața de 1.531 mp (proprietatea recurenței-reclamante – persoana juridică), având nr. cadastral 224482, intabulat în CF nr. 224482-Bucurști Sector 4.

Operațiunile procesului de vânzare a terenului situat în Mun. București, Intrarea Urcușului nr. 34, Sector 4, către recurenții-reclamanți au fost inițiate din anul 2008, aspect rezultat din contractele de vânzare atașate la dosarul de instanță.

Terenul în cauză (3.319 mp) a provenit din dezmembrarea terenului în suprafața de 3559 mp, preluat abuziv, fără titlu, de statul comunist de la proprietarul de drept, ce ulterior a fost restituit către [REDACTAT] în baza Legii nr. 10/2001.

[REDACTAT] au redobândit terenul prin restituire în baza Legii nr. 10/2001 conform Dispoziției nr. 917/27.03.2003 a Primarului General al Mun. București, fiind preluat cu procesul-verbal de predare-primire nr. 9309/09.04.2003, încheiat cu CGMB-Administrația Fondului Funciar, acte intabulate în CF nr. 31486 N cu încheierea nr. 10555/2003 de Judecătoria Sectorului 4 București.

Potrivit certificatului de urbanism pentru imobilul — teren liber de construcții situat în Mun. București, Intrarea Urcușului nr. 34, Sector 4, în scop informativ nr. 21/68.319 din 09.01.2018 emis de Primăria Sectorului 4 București la rubricile Regimul Economic și Regimul Tehnic, s-a consemnat ca folosința actuală a terenului este pentru parcuri, grădini, scuaruri și fâșii plantate publice, imobilul fiind cuprins în zona fiscală de tip „A” a Mun. București. În conformitate cu prevederile Regulamentului Local de Urbanism (R.L.U.) aferent Planului Urbanistic General (P.U.G.) al Mun. București aprobat prin HCGMB nr. 269/2000, cu valabilitate prelungită prin HCGMB nr. 324/2010, nr. 241/2011, nr. 232/2012 și 224/2015,

imobilul se afla in zona V1, subzona V1a, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri si fasii plantate publice.

În Titlul II din RLU aferent PUG Municipiul București, sunt prevăzute "prescripțiile specifice pe zone, subzone si unități teritoriale de referință", între care la litera "V" este definită zona spațiilor verzi, caracterizată astfel: "Zona cuprinde spații verzi publice cu acces nelimitat sau specializate de interes supramunicipal și municipal, spații pentru sport și agrement cu acces limitat de apartenența la cluburi sau contra cost, spații plantate de protecție și păduri de diferite tipuri."

Zona spațiilor verzi cuprinde opt zone (de la V1 la V8), dintre care incidență în speță este zona V1, subzona V1a, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri si fasii plantate publice și care potrivit art. 4 din Legea nr. 24/2007, sunt amenajări de folosință publică.

Planul Urbanistic General al Municipiului București, a fost aprobat prin H.C.G.M.B. nr. 269/2000, iar valabilitatea sa a fost prelungită prin Hotărârile C.G.M.B. nr. 169/2004, nr. 241/20.12.2011 și, respectiv, nr. 232/19.12.2012.

În acest context, Curtea reține că potrivit Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice si Amenajării Teritoriului prin care s-a aprobat reglementarea tehnica - „Ghid privind metodologia de elaborare si conținutul cadru al Planului Urbanistic General” elaborarea PUG ar fi trebuit sa respecte o anumita metodologie, anumite etape in elaborare si anumite studii de fundamentare.

Conform pct.-ului 1.4. din Capitolul 1 „Generalități” „Elaborarea unui PUG (...) impune: (...) o documentare temeinica, atât pe teren, cât si în bazele de date (...) fundamentarea reglementarilor pe baza concluziilor studiilor de specialitate”.

Însă, în speță, din probatoriul administrat, nu a reieșit faptul că s-ar fi efectuat asemenea studii de specialitate care să stea la baza elaborării actului administrativ contestat.

Mai mult, în anexa la HCGMB nr. 269/2000, care a aprobat PUG Municipiul București, la pozițiile 12 si 13 sunt menționate avizul nr. 203169/2000 de la OCGC București si avizul nr. 586/2000 de la OCAOTA București, ceea ce implică faptul că aceste avize au fost fost obținute.

Însă, aspect esențial, OCGC București prin adresa nr. 203169/17.08.2000 si OCAOTA București prin adresa nr. 586/03.08.2000 au refuzat în mod explicit să avizeze favorabil PUG Municipiul București, menționând expres imposibilitatea acestui lucru pentru motivele de nelegalitate precizate concret în cele 2 adrese, astfel (între altele): suprafața Municipiului București menționată în PUG - 22.800 hectare, diferă major de suprafața reală înscrisă în cadastru, însușită de Comisia Națională de Statistică din S.S.T. (Suprafața Statistică Teritorială) - 23.787 hectare; PUG nu conține elementele topografice care să permită verificarea documentației; limitele Municipiului București, ale intravilanului, ale extravilanului si ale sectoarelor nu sunt conforme cu realitatea; lipsește structura suprafețelor pe categorii de folosință.

Chiar dacă cele două avize pot fi considerate ca având caracter consultativ, acest aspect nu este de natură să înlăture posibilitatea invocării și examinării motivelor de nelegalitate pe calea acțiunii în anularea actului administrativ în privința căruia au fost emise cele două avize negative, în speță constatându-se că mențiunile din avize consolidează concluzia încalcării Ordinului nr. 13 N din 10.03.1999, emis de Ministerul Lucrărilor Publice si Amenajării Teritoriului, rezultând, indubitabil, că nu au existat studii de fundamentare sau acte pertinente care să fi stat la baza propunerii includerii terenului recurenților in zona spațiilor verzi pentru agrement.

În plus, după cum corect au argumentat recurenții, toate înscrisurile de la dosarul cauzei dovedesc faptul că terenul său a avut categoria de folosință curți-construcții anterior

emiterii PUG-ului, iar includerea acestuia, ulterior, într-o altă categorie s-a realizat fără vreo justificare legală.

Urmare acestui fapt, recurenții nu pot exercita, practic, dreptul de folosință asupra terenului. Folosința cuprinde utilizarea lucrului și culegerea fructelor (naturale, industriale și civile). În cazul terenurilor, întinderea dreptului de proprietate este stabilită la art. 559 din NCC care la alineatul 2 prevede: "Proprietarul poate face, deasupra și în subsolul terenului, toate construcțiile, plantațiile și lucrările pe care le găsește de cuviință, în afară de excepțiile stabilite de lege, și poate trage din ele toate foloasele pe care acestea le-ar produce. El este ținut să respecte, în condițiile și în limitele determinate de lege, drepturile terților asupra resurselor minerale ale subsolului, izvoarelor și apelor subterane, lucrărilor și instalațiilor subterane și altora asemenea".

Prin urmare, atributul folosinței este încălcat ori de câte ori proprietarul este împiedicat să își utilizeze imobilul conform intereselor legitime proprii, fie prin acțiuni ale unor terți (calificate de legea penală infracțiuni), fie prin decizii administrative abuzive ale autorităților.

Or, încadrarea terenului recurenților în zona V1, subzona V1a, respectiv subzona ce cuprinde parcuri, grădini, scuaruri și fasii plantate publice, suprimă, practic, exercitarea dreptului de folosință, sub ambele aspecte, întrucât: recurenții nu își pot exercita dreptul legitim de a construi, fiind astfel împiedicat să utilizeze terenul. Cu toate că actele de proprietate și evidențele de publicitate imobiliară atestă juridic că terenul are categoria de folosință "curți-construcții", fiind deci, de jure, "construibil", încadrarea nelegală, prin PUG, a terenului la "complexe și baze sportive" împiedică recurenții să exercite dreptul legitim de a construi - astfel cum este prevăzut la art. 559 alin. 2 din NCC. Așadar, terenul este de facto "non-edificandi". Susținerile intimatului CGMB cu privire la caracterul construibil al imobilelor situate în subzona V1a sunt vădit lipsite de fundament, căci subzona V1a permite exclusiv edificarea de construcții și instalații specifice parcurilor, grădinilor, scuarurilor și fashiilor plantate publice; posibilitatea legală a recurenților de a culege fructe de pe urma terenului este restricționată în mod sever, câtă vreme terenul este "non edificandi". Totodată, fiind interzisă schimbarea destinației de "spațiu verde" a terenului, prevăzută prin PUG, recurentul nu poate să obțină nici fructe naturale.

De asemenea, prin includerea imobilului recurenților în subzona V1a- parcuri, grădini, scuaruri și fasii plantate publice, se realizează o îngrădire excesivă a prerogativelor dreptului de proprietate, echivalând, în esență, cu o expropriere în fapt, aspect de natură a încălca dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO.

Astfel, prevederile art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO impun autorităților statale două obligații esențiale: să ia măsurile necesare protejării proprietății private și să se abțină de la acte care pot aduce injust atingere proprietății private. Atingerea adusă proprietății private poate fi generată atât printr-o acțiune a autorităților publice, cât și prin inacțiunea sau neglijența în adoptarea unor măsuri care să conducă la prezervarea posibilității proprietarilor de a-și exercita atribuțiile.

În raport de datele speței, instanța trebuie să analizeze dacă ingerința în dreptul de proprietate al recurenților este una justificată, art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO permițând expropriere pentru cauze de utilitate publică. Or, intimații nu au invocat nici un argument pertinent de natură a justifica includerea imobilului în categoria spațiilor verzi pentru agrement, complexe și baze sportive, și nici nu au oferit recurenților o justă despăgubire, proporțională cu pierderea suferită, având în vedere și faptul că în categoria indicată pot fi incluse doar imobile aparținând domeniului public, delimitat potrivit Legii nr.213/1998, iar nu și imobile proprietate privată (o astfel de includere echivalând cu o expropriere în fapt, proprietarii fiind lipsiți de una din prerogativele dreptului de proprietate, usus).

În acest context, trebuie precizat că este vorba de o încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional al CEDO, deci de un aspect de neconvenționalitate, iar nu de neconstituționalitate, astfel că nu este pertinentă invocarea deciziilor Curții Constituționale de către intimați.

Totodată, caracterul general al PUG nu exclude verificările din teren, constatarea situației reale de fapt pentru identificarea funcțiunii dominante a fiecărei zone, sau a funcțiunii dominante tradiționale caracterizate de țesut urban și conformare spațială proprie, astfel cum se cum menționează în H.G. nr. 525/1996 pentru aprobarea Regulamentului general de urbanism.

Pentru ansamblul acestor considerente, în temeiul art.496 noul Cod de procedură civilă, Curtea va admite recursul formulat de recurenții - reclamanți [REDACTAT] și BTS CONSTRUCT INT, cu domiciliul și sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, str. Octav Cocarascu nr. 14, Sector 1, împotriva sentinței civile nr. 8528/18.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 17800/3/2018, în contradictoriu cu intimații-pârâți CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI cu sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, str. Paleologu nr. 24, Sector 3 și MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL cu sediul în București, Bd-ul Regina Elisabeta nr. 47, Sector 5.

Astfel, urmează a casa sentința recurată, în rejudecare va admite acțiunea, va anula în parte P.U.G. București aprobat prin H.C.G.M.B. nr.269/2000, doar cu privire la încadrarea imobilului proprietatea reclamanților în subzona V1a și va obliga pârâtul C.G.M.B. să încadreze urbanistic imobilul proprietatea reclamanților.

De asemenea, urmează a menține celelalte dispoziții ale sentinței civile recurată.

În temeiul art. 453 C. proc. civ, ținând cont că intimații-pârâți au căzut în pretenții, iar recurenții-reclamanți au solicitat cheltuieli de judecată și a făcut dovada acestora, urmează a obliga pe intimații-pârâți la plata către recurenții-reclamanți a sumei de 100 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, respectiv taxă judiciară de timbru.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge excepția nulității recursului, ca nefondată.

Admite recursul formulat de recurenții-reclamanți [REDACTAT] și BTS CONSTRUCT INT, cu domiciliul și sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, str. Octav Cocarascu nr. 14, Sector 1, împotriva sentinței civile nr. 8528/18.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. 17800/3/2018, în contradictoriu cu intimații-pârâți CONSILIUL GENERAL AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI cu sediul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură în București, str. Paleologu nr. 24, Sector 3 și MUNICIPIUL BUCUREȘTI PRIN PRIMAR GENERAL cu sediul în București, Bd-ul Regina Elisabeta nr. 47, Sector 5.

Casează sentința recurată și în rejudecare admite acțiunea. Anulează în parte P.U.G. București aprobat prin H.C.G.M.B. nr.269/2000, doar cu privire la încadrarea imobilului proprietatea reclamanților în subzona V1a. Obligă pârâtul C.G.M.B. să încadreze urbanistic imobilul proprietatea reclamanților.

Menține în rest sentința civilă recurată.

✓ Obligă intimații la plata către recurenți a sumei de 100 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată, respectiv taxă judiciară de timbru.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, la data de 09.12.2019.

Președinte,
Roxana Andriescu

Judecător,
Laura Marina Andrei

Judecător,
Emilian Constantin Meiu

Grefier,
Andreea Ecaterina Casangiu

Red. jud. E.M. /7 ex

Jud. fond: Iuliana Ostache – Tribunalul București